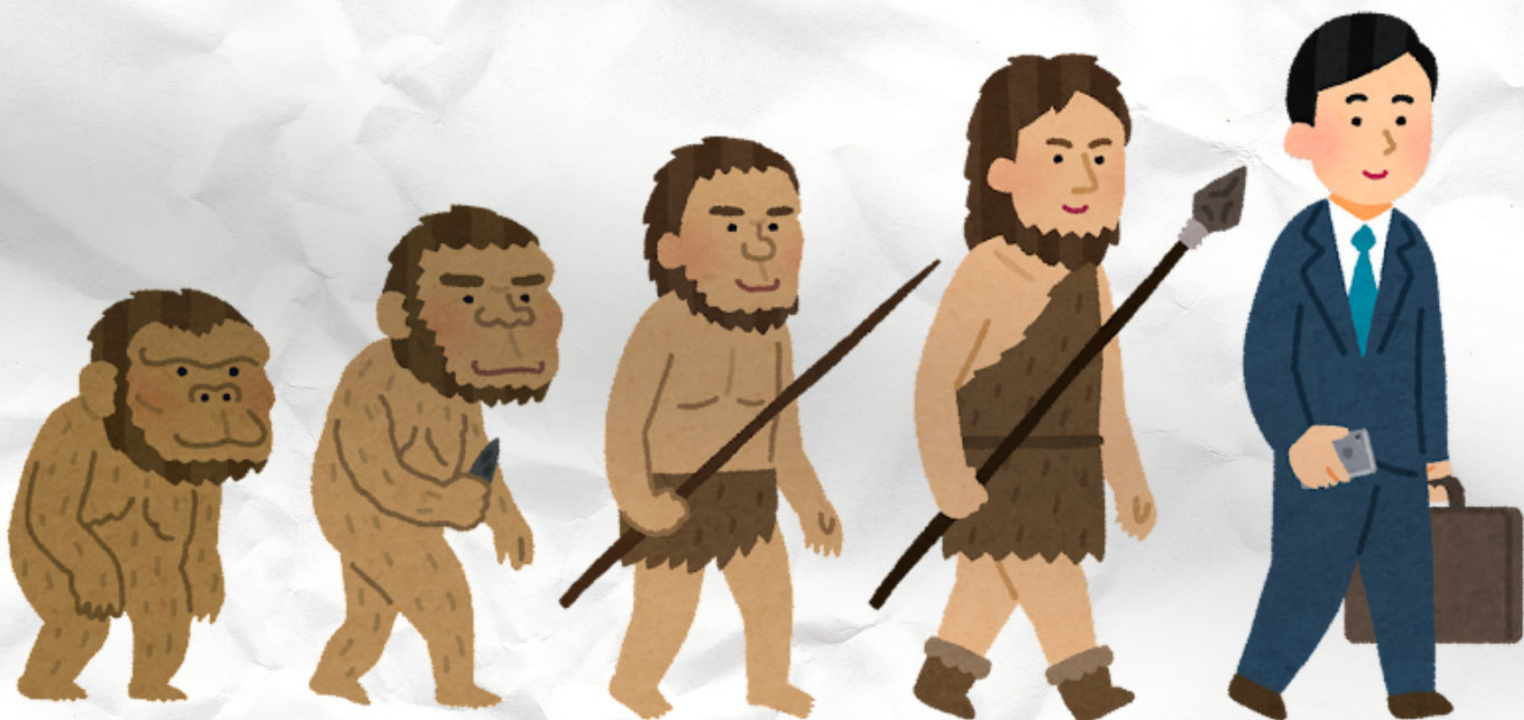

มนุษย์ก็/เป็น/ชั้นนี้

ชวนคุณติดตามตรวจสอบความเป็นมนุษย์ในทุกแง่มุม
ค้นหาความหมายที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังการดิ้นรนไขว่คว้า
แฉ=ความสัมพันธ์อันซับซ้อนที่เราสร้างขึ้นมา/อง
เพื่อพบความสุขที่แท้จริงในที่สุด

โดย สกลิต

ความในใจจากผู้เขียน

สวัสดีครับผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผมสลิศครับ

ทุกครั้งที่ได้จับปากกาหรือจordanนิ้วลงบนแป้นพิมพ์ ผมรู้สึกเสมอว่ากำลังสานต่อบทสนทนาที่แสนพิเศษกับทุกท่าน การเขียนสำหรับผมคือวิธีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวจากใจจริง เป็นช่องทางในการเชื่อมโยงและแบ่งปันสิ่งที่ผมค้นพบและรู้สึก

ผมมีความปรารถนาอยู่สองประการใหญ่ๆ ในการเขียน หนึ่งคือการนำพาทุกท่านไปสำรวจโลกอันกว้างใหญ่และน่าค้นหา จุดประกายความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นความลึกซึ้งซับซ้อนของธรรมชาติ หรือความน่าทึ่งขององค์ความรู้ต่างๆ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และการเปิดโลกทัศน์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง อีกประการคือการได้สัมผัสกับความรู้สึกอันหลากหลายของความเป็นมนุษย์ ผมอยากสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถเป็นเพื่อนปลอบประโลมในยามอ่อนล้า เป็นกระจกสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือมอบความอบอุ่นและความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับหัวใจ

แต่ละเรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นจึงเป็นเหมือนการเดินทางส่วนตัวที่ผมอยากชวนทุกคนร่วมทางไปด้วย มันคือการกลั่นกรองประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรด้วยความตั้งใจจริง ผมรู้สึกว่าการเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมันได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่าน ได้กระตุ้นความคิด หรือสัมผัสความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมขอขอบคุณจากใจจริงสำหรับการติดตามและทุกการเปิดรับ ทุกครั้งที่ทราบว่าเรื่องราวของผมได้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตใครสักคน นั่นคือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนเขียนอย่างผม และเป็นพลังให้ผมยังคงอยากสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

หวังว่าเราจะได้พบกันผ่านตัวอักษรในเรื่องราวต่อไปนะครับ

ด้วยความรักและขอบคุณ

สลิศ

สารบัญ

บทนำ มนุษย์ก็เป็นเช่นนี้	3
บทที่ 1 เสียงเกิดและเสียงดับ	5
บทที่ 2 การแสวงหาที่ไร้ปลายทาง	9
บทที่ 3 คำสรรเสริญและคำนิทา	12
บทที่ 4 เมื่อความรักพลิบานและร่วงโรย	16
บทที่ 5 กองทรายแห่งความโลภ	20
บทที่ 6 ละครแห่งอำนาจวาสนา	24
บทที่ 7 การรวมกลุ่มและการแยกจาก	27
บทที่ 8 เงาอดีตที่ตามติด	31
บทที่ 9 ภาพลวงตาของวันพรุ่งนี้	34
บทที่ 10 ความสุขฉาบฉวยที่วูบไหว	38
บทที่ 11 ความทุกข์ที่สร้างขึ้นเอง	41
บทที่ 12 กรงที่มองไม่เห็นนามว่าความเคยชิน	45
บทที่ 13 ใบหน้าที่ซ่อนอยู่หลังรอยยิ้ม	49
บทที่ 14 ความอัจฉริยภาพที่แผดเผา	53
บทที่ 15 ความเมตตาที่ถูกลิ้ม	57
บทที่ 16 วงจรแห่งการแก้แค้น	61
บทที่ 17 เรื่องเล่าที่เราสร้างให้ตัวเอง	64
บทที่ 18 เมื่อร่างกายทรุดโทรม	68
บทที่ 19 ความกลัวในความเงียบ	71
บทที่ 20 การตัดสินใจอื่นจากไม้บรรทัดของตน	75
บทที่ 21 เหตุผลของการมีชีวิตที่ค้นไม่พบ	79
บทที่ 22 ความผูกพันคือบ่วงแห่งทุกข์	83
บทที่ 23 อีสราภาพจากการไม่ครอบครอง	87

บทที่ 24 ศรัทธาที่เป็นทั้งยาพิษและยาใจ	90
บทที่ 25 การหลงลืมคือพรอย่างหนึ่ง	94
บทที่ 26 บทเรียนที่ต้องเรียนรู้ซ้ำซาก.....	97
บทที่ 27 ความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ.....	101
บทที่ 28 ความเท่าเทียมกันเมื่ออยู่เบื้องหน้าความตาย	104
บทที่ 29 การปล่อยมือจากทุกสิ่ง	108
บทที่ 30 กลับคืนสู่ความว่างเปล่า	111

บทนำ มนุษย์ก็เป็นเช่นนี้

มนุษย์เอ๋ย เคยลองหยุดนิ่งแล้วแหงนมองท้องฟ้าในวันที่มีลมพัดแรงบ้างหรือไม่ เคยสังเกตเห็นเศษธุลีดินเล็กๆ ที่ถูกกระแสลมพัดหอบให้ลอยคว้างขึ้นไปในอากาศหรือไม่ ตัวตนของเจ้าก็ไม่ต่างอะไรจากเศษธุลีดินที่ไร้น้ำหนักเหล่านั้นเลยแม้แต่น้อย

แรกเริ่มเดิมที เจ้าเป็นเพียงส่วนหนึ่งของผืนดินอันกว้างใหญ่ เป็นสสารที่สงบนิ่ง ไร้การรับรู้ ไร้ซึ่งตัวตน จนกระทั่งวันหนึ่ง สายลมแห่งกาลเวลาอันยิ่งใหญ่ได้พัดผ่านมา มันคือกระแสพลังที่มองไม่เห็น แต่ทรงอำนาจภาพเหนือจินตนาการ สายลมนั้นได้พัดกวาดเอาเศษเสี้ยวหนึ่งของผืนดิน ซึ่งก็คือตัวเจ้า ให้ลอยขึ้นสู่อากาศ การลอยขึ้นนั้นคือการถือกำเนิด คือจุดเริ่มต้นของการเดินทางที่เจ้าไม่ได้เป็นผู้เลือก เจ้าถูกพัดพาไปตามยถากรรม ถูกเหวี่ยงหมุนไปตามแรงลมที่มองไม่เห็น ท่ามกลางธุลีดินอีกนับล้านล้านที่ร่วมชะตากรรมเดียวกัน

ในช่วงเวลาสั้นๆ ของการเดินทางในอากาศนั้น เจ้าได้สัมผัสกับสิ่งต่างๆ มากมาย บางครั้งสายลมก็พัดพาเจ้าลอยสูงขึ้นไปอาบแสงตะวันที่อบอุ่น เจ้าจะรู้สึกเบิกบานใจ รู้สึกว่าตัวเองพิเศษและมีความสุขอย่างหาใดเปรียบ แสงแดดที่สาดส่องทำให้เจ้ามองเห็นเงาของตัวเองทอดลงบนพื้นดินเบื้องล่าง มันทำให้เจ้าหลงระเหิรไปว่าตนนั้นยิ่งใหญ่และสำคัญ และนี่คือความสุขที่เจ้าไขว่คว้า เจ้าพยายามดิ้นรนที่จะลอยอยู่ในกระแสลมอุ่นนั้นให้นานที่สุด พยายามปะทะกับสายลมเพื่อรักษาระดับความสูงเอาไว้

แต่สายลมนั้นไม่เคยหยุดนิ่ง มันเปลี่ยนแปลงทิศทางอยู่เสมอ ไม่นานนักมันก็พัดพาเจ้าเข้าไปในเงามืดของก้อนเมฆใหญ่ ความอบอุ่นจางหายไป ถูกแทนที่ด้วยความเยือกเย็นและความอ้างว้าง เจ้ามองไม่เห็นแสงตะวันอีกต่อไป มีเพียงความมืดมิดรอบตัว และนี่คือความทุกข์ที่เจ้าหวาดกลัว บางคราวลมพายุอันเกรี้ยวกราดก็พัดกระหน่ำ ทำให้เจ้าหมุนคว้างอย่างเสียหลัก ปะทะเข้ากับเศษธุลีอื่นๆ อย่างรุนแรงจนแทบแหลกสลาย การปะทะกันนั้นคือความขัดแย้ง คือความเจ็บปวด คือการแก่งแย่งชิงดีกันของเหล่ามนุษย์ที่ต่างก็คิดว่าเส้นทางของตนนั้นถูกต้องที่สุด

เจ้าดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด เจ้าพยายามเกาะกลุ่มกับธุลีดินอื่นๆ โดยหวังว่าการรวมตัวกันจะทำให้แข็งแกร่งขึ้น สามารถต้านทานแรงลมได้ดีขึ้น แต่สุดท้ายแล้วสายลมก็พัดให้พวกเจ้าต้องแตกกระจายและพลัดพรากจากกันไปอยู่ดี ทุกการรวมตัวนำไปสู่การแยกจากเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเร็วหรือช้า

ตลอดการเดินทาง เจ้าเฝ้าแต่แสวงหาสิ่งต่างๆ ที่คิดว่าจะทำให้การล่องลอยนี้มีความหมาย เจ้าอยากเป็นธุลีดินที่ส่องประกายงดงามที่สุด อยากเป็นธุลีดินที่ลอยได้สูงที่สุด หรืออย่างน้อยก็อยากจะเข้าใจว่าเหตุใดเจ้าจึงต้องลอยคว้างอยู่อย่างไร้จุดหมายเช่นนี้ แต่ทุกการแสวงหากลับ

นำมาซึ่งความเหนื่อยล้า ยิ่งไขว่คว้าก็ยิ่งว่างเปล่า เพราะแท้จริงแล้วเจ้าไม่เคยควบคุมอะไรได้เลย แม้แต่อย่างเดียว เจ้าเป็นเพียงผู้โดยสารที่ถูกพัดพาไปตามกระแสลมแห่งโชคชะตาเท่านั้น

ความสุขที่เจ้าได้สัมผัสก็เป็นเพียงเรื่องชั่วคราวเหมือนแสงแดดยามเช้า ความทุกข์ที่เจ้าประสบก็เป็นเพียงเรื่องชั่วคราวเหมือนพายุที่พัดผ่าน คำสรรเสริญที่ทำให้เจ้าลอยตัวก็เป็นเพียงลมปากที่ว่างเปล่า ค่านินทาที่ทำให้เจ้าร่วงหล่นก็เป็นเพียงเสียงที่จางหายไปกับสายลม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในอากาศนี้ ล้วนเป็นเพียงปรากฏการณ์ชั่วคราวที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป

แล้ววันหนึ่ง เมื่อการเดินทางอันแสนสับสนวุ่นวายดำเนินมาถึงที่สุดปลายทาง สายลมแห่งกาลเวลาก็จะเริ่มอ่อนกำลังลงอย่างช้าๆ การดิ้นรนขัดขืนของเจ้าจะค่อยๆ หดสั้นไป เจ้าจะไม่มีแรงพอที่จะลอยตัวอยู่อีกต่อไป ร่างกายที่เคยเป็นหนึ่งเดียวของเจ้าจะค่อยๆ ร่วงหล่นลงสู่เบื้องล่างอย่างช้าๆ นุ่มนวลและสงบนิ่ง

ในที่สุด เจ้าก็จะกลับคืนสู่ผืนดิน กลับไปเป็นส่วนหนึ่งของสสารดั้งเดิมที่เจ้ามาจากมา การเดินทางของเจ้าได้สิ้นสุดลงแล้ว ตัวตนของเจ้า ความทรงจำ ความสุข ความทุกข์ ความรัก ความเกลียดชัง ทั้งหมดที่เคยประสบมา จะสลายหายไปกับการร่วงหล่นในครั้งสุดท้าย เจ้าจะกลับคืนสู่ความว่างเปล่า กลับไปเป็นธุลีดินที่สงบนิ่งอีกครั้งหนึ่ง รวบรวมว่าไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้นเลย

วงจรทั้งหมดนี้ ตั้งแต่การถูกพัดให้ลอยขึ้น การเดินทางอันสับสนอลหม่านกลางอากาศ และการร่วงหล่นกลับคืนสู่ผืนดิน คือภาพจำลองของชีวิตทั้งหมด การเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป มันเป็นอย่างนี้เอง เป็นเรื่องธรรมดาสามัญอย่างที่สุด และเจ้า มนุษย์ผู้เป็นดั่งเศษธุลีดินในสายลม ก็เป็นอย่างนี้เอง

บทที่ 1 เสียงเกิดและเสียงดับ

มนุษย์เอ๋ย เจ้าเคยเจียหูฟังเสียงแรกที่กิริตร้องก้องกังวานขึ้นมาในโลกหรือไม่ เสียงนั้นแหลมเล็ก ทรงพลัง และเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาอย่างน่าประหลาด มันคือเสียงแรกของการที่เพิ่งพ้นจากความมืดมิดอันอบอุ่นในครรภ์มารดาเข้าสู่โลกกว้างอันสับสนวุ่นวาย เสียงนั้นเป็นดังการประกาศ ก้องถึงการมาถึงของชีวิตใหม่ เป็นสัญญาณว่าการเดินทางครั้งใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว รอบกายของ เสียงนั้นมักจะอบอวลไปด้วยรอยยิ้มและหยาดน้ำตาแห่งความปิติยินดี ผู้คนต่างเฉลิมฉลอง โอบกอดกัน และมองไปยังเจ้าของเสียงตัวน้อยด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหวังและความรัก มันคือเสียงที่บอกว่าความต่อเนื่องของวงศ์ตระกูลยังคงดำเนินต่อไป เป็นเสียงที่สั่นสะเทือนหัวใจ ของผู้เป็นพ่อแม่และญาติมิตรให้พองโตด้วยความสุขสุดประมาณ เราตั้งชื่อให้เจ้าของเสียงนั้น เรา วาดฝันถึงอนาคตของเขา เราเตรียมพร้อมที่จะปกป้องดูแลและมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามิให้ เสียง ร้องแรกเกิดจึงไม่ใช่เป็นเพียงแค่เสียง แต่เป็นบทเพลงแห่งการเริ่มต้น เป็นสัญลักษณ์ของ ความหวังและอนาคตที่ยังไม่ได้เขียนขึ้น

ทว่า มนุษย์เอ๋ย เจ้าเคยหยุดนิ่งและฟังเสียงสุดท้ายบ้างหรือไม่ มันไม่ใช่เสียงที่กิริตร้องก้องกังวาน แต่เป็นเพียงลมหายใจที่แผ่วเบาหลง... แผ่วเบาหลง... จนในที่สุดก็เงียบสนิท ความเงียบที่เข้ามา แทนที่นั่นหนักอึ้งและเยือกเย็นกว่าความเงียบใดใดในโลก มันคือความเงียบที่ประกาศถึงการ สิ้นสุดลงของการเดินทาง คือสัญญาณว่าชีวิตหนึ่งได้ดับลงแล้ว รอบกายของความเงียบนั้นมักจะ อบอวลไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความโศกเศร้าอาดูร ผู้คนต่างร่ำไห้ โอบกอดกันเพื่อปลอบประโลม และมองไปยังร่างที่ไร้ลมหายใจด้วยความรู้สึกสูญเสียอันใหญ่หลวง มันคือความเงียบที่ตัดขาด สายใยแห่งความผูกพันที่เคยมี คือความเงียบที่ทิ้งไว้เพียงความทรงจำและช่องว่างที่ไม่มีสิ่งใดมา เติมเต็มได้อีก เราเรียกการมาถึงของความเงียบนี้ว่าความตาย เราจัดพิธีกรรมเพื่อไว้อาลัย เรา จารึกชื่อของผู้ที่จากไปไว้บนแผ่นหิน ความเงียบสุดท้ายจึงไม่ใช่เป็นเพียงแค่ความเงียบ แต่เป็นบท เพลงแห่งการสิ้นสุด เป็นสัญลักษณ์ของการจากลาและความว่างเปล่าที่มาเยือน

มนุษย์เอ๋ย เหตุใดเจ้าจึงยินดีกับเสียงหนึ่ง แต่กลับโศกเศร้ากับอีกเสียงหนึ่งอย่างสุดหัวใจ ทั้งที่ แท้จริงแล้วมันเป็นเพียงสองด้านของเหรียญเดียวกัน เป็นปรากฏการณ์เดียวกันที่เกิดขึ้นในวงจร แห่งธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ การเกิดและการดับเป็นเพียงประตูทางเข้าและประตูทางออกของห้อง โถงที่เรียกว่าชีวิต เมื่อมีผู้หนึ่งเดินเข้ามา ก็ย่อมต้องมีอีกผู้หนึ่งเดินออกไป มันเป็นกฎเกณฑ์ที่เรียบง่ายและเป็นสามัญที่สุดของจักรวาลนี้ แต่จิตใจของมนุษย์กลับปฏิเสธที่จะยอมรับความเรียบง่าย นั้น เราแบ่งแยกมันออกเป็นสองขั้วตรงข้าม ขั้วหนึ่งคือความสุข อีกขั้วหนึ่งคือความทุกข์ เราเฉลิมฉลองการมาถึงและร่ำไห้ให้กับการจากไป โดยหลงลืมไปว่าทั้งสองสิ่งนี้ไม่อาจแยกจากกันได้เลย หากไม่มีการเกิด ก็ย่อมไม่มีการตาย และหากไม่มีการตาย พื้นที่สำหรับชีวิตใหม่ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ เช่นกัน

ลองจินตนาการถึงป่าใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ เมล็ดพันธุ์เล็กๆ หล่นลงสู่พื้นดิน มันค่อยๆ งอกเงยเป็นต้นกล้าเล็กๆ ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแย่งชิงแสงแดดและน้ำ จนเติบโตใหญ่กลายเป็นต้นไม้สูงตระหง่าน แผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงาแก่มวลสัตว์ เป็นที่พักพิงของเหล่านกกา ออกดอกออกผลเพื่อสืบทอดเผ่าพันธุ์ต่อไป เวลาผ่านไปเนิ่นนาน ต้นไม้ใหญ่นั้นก็เริ่มแก่ชราลง กิ่งก้านเริ่มผุพัง ใบไม้เริ่มร่วงโรย จนในที่สุดมันก็โค่นล้มลงกลับคืนสู่พื้นดิน ร่างของมันค่อยๆ ย่อยสลายกลายเป็นปุ๋ยอันอุดมสมบูรณ์เพื่อหล่อเลี้ยงเมล็ดพันธุ์ใหม่ๆ ให้ได้เติบโตขึ้นมาแทนที่ การล้มลงของต้นไม้ใหญ่เป็นเรื่องน่าเศร้าหรือไม่ หรือมันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของวงจรชีวิตที่งดงามและสมบูรณ์ในตัวของมันเอง ป่าไม่ได้โศกเศร้ากับการจากไปของต้นไม้เก่า แต่มันยินดีกับการมาถึงของชีวิตใหม่ที่เกิดจากความตายนั้น

ชีวิตของมนุษย์ก็ไม่ต่างอะไรไปจากต้นไม้ในป่าใหญ่ หรืออาจจะเปรียบได้กับดวงดาวบนท้องฟ้า มวลก๊าซและฝุ่นผงในห้วงอวกาศอันไกลโพ้นค่อยๆ รวมตัวกันด้วยแรงโน้มถ่วง ก่อเกิดเป็นดาวฤกษ์ดวงใหม่ที่ส่องแสงสว่างเจิดจ้า มันเผาไหม้เชื้อเพลิงในตัวเองเป็นเวลาหลายล้านหรือหลายพันล้านปี มอบแสงสว่างและความอบอุ่นให้แก่ดาวเคราะห์ที่โคจรรอบตัว จนกระทั่งเชื้อเพลิงของมันหมดลง มันก็อาจจะระเบิดออกเป็นซูเปอร์โนวาที่สว่างไสว ก่อนจะดับมอดลงกลายเป็นดาวแคระขาวหรือหลุมดำ เศษซากจากการระเบิดของมันจะกลายเป็นวัตถุดิบให้แก่การก่อกำเนิดของดาวฤกษ์ดวงใหม่อีกครั้งหนึ่ง การเกิดและดับของดวงดาวเป็นเรื่องธรรมดาสามัญในเอกภพอันกว้างใหญ่ไพศาล แล้วเหตุใดการเกิดและดับของสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ที่เรียกว่ามนุษย์บนดาวเคราะห์ดวงเล็กๆ ดวงนี้ จึงต้องเป็นเรื่องที่พิเศษและน่าเศร้าสลดมากมายถึงเพียงนี้

มนุษย์เอ๋ย นั่นอาจเป็นเพราะเจ้ามีความทรงจำ เจ้ามีความรัก และเจ้ามีความผูกพัน เจ้าสร้างสายใยที่มองไม่เห็นขึ้นมาระหว่างตัวเองกับผู้อื่น เมื่อมีชีวิตใหม่ถือกำเนิดขึ้นในครอบครัว เจ้าไม่ได้มองว่าเขาเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตอีกหนึ่งชีวิต แต่มองว่าเขาเป็น ลูก เป็นหลาน เป็นน้อง เป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของเจ้า ความสุขของเขาคือความสุขของเจ้า ความทุกข์ของเขาก็คือความทุกข์ของเจ้า เช่นกัน ดังนั้น เมื่อเสียงร้องแรกดังขึ้น มันจึงเป็นเสียงที่ยืนยันว่าสายใยแห่งความผูกพันได้ถูกถักทอขึ้นมาอีกเส้นหนึ่งแล้ว ในทางกลับกัน เมื่อลมหายใจสุดท้ายเจียบบหายไป มันไม่ได้หมายถึงแค่การดับสูญของร่างกายหนึ่ง แต่หมายถึงการขาดสะบั้นลงของสายใยที่เคยถักทอไว้ ความเจ็บปวดจากการพลัดพรากจึงไม่ใช่ความเจ็บปวดที่เกิดจากการตาย แต่เป็นความเจ็บปวดที่เกิดจากการยึดมั่นถือมั่นในความผูกพันเหล่านั้น

เรากลัวความตาย เพราะเรากลัวการสูญเสีย ไม่ใช่แค่สูญเสียคนที่เรารัก แต่เรากลัวการสูญเสียตัวตนของเราเองด้วย ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เราสั่งสมสิ่งต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นชื่อเสียง ทรัพย์สิน ความรู้ ความสำเร็จ หรือแม้กระทั่งความล้มเหลว ทั้งหมดนี้ประกอบกันขึ้นมาเป็นเรื่องราวที่เราเรียกว่า ชีวิตของฉันทันที เมื่อความตายมาเยือน มันหมายถึงการที่เรื่องราวทั้งหมดนี้จะต้องจบลง ตัวตนที่เราพากเพียรสร้างมาทั้งชีวิตจะต้องสลายหายไป กลายเป็นเพียงความว่างเปล่า ความกลัวนี้เองที่ทำให้เรามองความตายเป็นศัตรู เป็นสิ่งน่ารังเกียจที่ต้องหลีกเลี่ยงให้ไกลที่สุด

และในขณะเดียวกัน เราก็กดขี่การเกิดให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพราะมันคือการเริ่มต้นสร้างตัวตนใหม่ขึ้นมา เป็นการต่อยอดเรื่องราวของเราให้ดำเนินต่อไปผ่านทางลูกหลาน

มนุษย์เอ๋ย เจ้าลองพิจารณาดูให้ดีเถิด เสียงเกิดและเสียงดับนั้น แม้จะฟังดูแตกต่างกันอย่างสุดขั้วในความรู้สึกของเจ้า แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันคือเสียงสะท้อนของธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่และเป็นกลาง มันไม่เคยมีความสุขหรือความทุกข์เจือปนอยู่เลย คลื่นในมหาสมุทรที่ก่อตัวขึ้นแล้วซัดเข้ากระทบฝั่งก็เป็นเช่นนั้น ฤดูกาลที่ผันเปลี่ยนจากร้อนเป็นฝน จากฝนเป็นหนาวก็เป็นเช่นนั้น กลางวันที่สว่างไสวและกลางคืนที่มีดมิดก็เป็นเช่นนั้น ทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป เป็นกระแสที่ไหลเวียนเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีสิ่งใดคงทนถาวรอย่างแท้จริง การเกิดของเจ้าก็เป็นเพียงระลอกคลื่นหนึ่งที่ก่อตัวขึ้น และการตายของเจ้าก็เป็นเพียงการที่ระลอกคลื่นนั้นสลายตัว กลับคืนสู่ผืนน้ำอันกว้างใหญ่ของมหาสมุทร

เจ้าอาจจะเถียงว่า ชีวิตมนุษย์นั้นมีความหมาย มีคุณค่า มีความรู้สึกนึกคิดที่ซับซ้อนเกินกว่าจะเป็นแค่ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ใช่ มันอาจจะเป็นอย่างนั้นในมุมมองของมนุษย์ด้วยกันเอง แต่ในมุมมองของกาลเวลาอันเป็นนิรันดร์และเอกภพอันไร้ขอบเขต ช่วงชีวิตอันแสนสั้นของเจ้าก็ไม่ได้ต่างอะไรจากการกระพริบตาเพียงครั้งเดียว การตื่นนอน ความฝัน ความรัก ความเกลียดชัง ความสำเร็จ และความล้มเหลวทั้งหมดของเจ้า อาจเป็นเพียงฝุ่นละอองที่ฟุ้งกระจายขึ้นมาชั่วคราว แล้วก็ร่วงหล่นกลับสู่พื้นดินดังเดิม

ความเข้าใจในสัจธรรมข้อนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อทำให้ชีวิตของเจ้าดูไร้ค่าหรือน่าหดหู่ แต่มีไว้เพื่อให้เจ้าได้เห็นภาพที่ใหญ่ขึ้น เพื่อให้เจ้าได้คลายความยึดมั่นถือมั่นที่หนักอึ้งลงบ้าง เมื่อเจ้าตระหนักได้ว่า เสียงเกิดและเสียงดับเป็นเพียงส่วนหนึ่งของวงจรเดียวกัน เจ้าอาจจะเริ่มมองเห็นความงามในความไม่เที่ยงนั้น เจ้าอาจจะสามารถเฉลิมฉลองการมาถึงของชีวิตใหม่ได้โดยปราศจากความคาดหวังที่จะให้มันคงอยู่ตลอดไป และในขณะเดียวกัน เจ้าก็อาจจะสามารถยอมรับการจากไปของชีวิตหนึ่งได้ด้วยหัวใจที่สงบและเข้าใจมากขึ้น ไม่ใช่ด้วยความขมขื่นและโศกเศร้า

มนุษย์เอ๋ย เจ้าใช้พลังงานมหาศาลในการวิ่งหนีความตาย เจ้าสร้างยาอายุวัฒนะ เจ้าแช่แข็งร่างกายเพื่อรอวันฟื้นคืนชีพ เจ้าสร้างอนุสาวรีย์ใหญ่โตเพื่อทิ้งชื่อไว้ให้คนรุ่นหลังได้จดจำ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความพยายามที่จะเอาชนะธรรมชาติ เป็นการปฏิเสธที่จะยอมรับกฎเกณฑ์พื้นฐานที่สุดของชีวิต แต่เจ้าเคยลองเปลี่ยนมุมมองหรือไม่ แทนที่จะวิ่งหนีความตาย ลองหันกลับมาทำความเข้าใจกับมันอย่างจริงจังดูสักครั้ง การตระหนักรู้ว่าเวลาของเจ้ามีจำกัดนี้เองไม่ใช่หรือที่ทำให้แต่ละวันแต่ละนาทิจากชีวิตมีความหมายขึ้นมา หากเจ้ามีชีวิตเป็นอมตะ ความรักจะยังคงหอมหวานอยู่หรือไม่ ความสำเร็จจะยังน่าภาคภูมิใจอยู่หรือไม่ การได้เห็นพระอาทิตย์ขึ้นในตอนเช้าจะยังเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์อยู่หรือไม่

ความตายไม่ได้มาเพื่อพรากทุกสิ่งไปจากเจ้า แต่มันมาเพื่อเตือนให้เจ้ารู้จักคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ในปัจจุบัน มันคือเส้นขีดสุดท้ายที่ทำให้ภาพวาดแห่งชีวิตของเจ้าสมบูรณ์ หากไม่มีเส้นขีดนี้ ภาพวาดของเจ้าก็จะเลื่อนลอยไร้จุดจบและไร้ความหมาย เสียงดับจึงไม่ใช่ศัตรูของเสียงเกิด แต่เป็นคู่หูที่ทำงานร่วมกันอย่างสมบูรณ์แบบเพื่อสร้างสรรค์บทเพลงที่เรียกว่าชีวิต

ดังนั้น มนุษย์เอ๋ย ในครั้งต่อไปที่เจ้าได้ยินเสียงร้องแรกของทารก จงยินดีกับมันให้เต็มที่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็จงระลึกไว้เสมอว่าเสียงนี้คือจุดเริ่มต้นของการเดินทางที่จะนำไปสู่ความเจ็บในท้ายที่สุด และในครั้งต่อไปที่เจ้าต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บของการจากลา จงอนุญาตให้ตัวเองโศกเศร้าได้ แต่อย่าได้จมอยู่กับมันนานเกินไป จงระลึกไว้เสมอว่าความเจ็บนี้คือการกลับคืนสู่แหล่งกำเนิด คือการเปิดทางให้แก่เสียงร้องใหม่ๆ ที่จะดังขึ้นมาในอนาคต

จงเรียนรู้ที่จะฟังทั้งสองเสียงด้วยหัวใจที่เป็นกลาง ฟังเสียงเกิดเป็นเสียงแห่งโอกาส และฟังเสียงดับเป็นเสียงแห่งการปลดปล่อย ทั้งสองเสียงต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นจริงอันยิ่งใหญ่ เป็นเพียงบทหนึ่งในมหากาพย์ของจักรวาลที่ดำเนินไปอย่างไม่สิ้นสุด การเวียนว่ายตายเกิดนี้เป็นเรื่องสามัญธรรมดาอย่างที่สุด ไม่มีความพิเศษ ไม่มีความน่าอัศจรรย์ และไม่มีความน่าโศกเศร้าใดๆ มันก็เป็นเพียงเช่นนั้นเอง... มนุษย์ก็เป็นเช่นนั้นเอง

SAMPLE VERSION

This is a sample version containing only the first few pages. Please purchase the full version to access all content.